

(המשך מסעור 12)

גם אפטרטגים מהמאה הקודמת. אם אנחנו רוצים מחיר לפגוע בטק הנמצא בגבול עיראק קירור, קשה להתייחס ברצינות לנימוקים כגון: מה יעשה ערבי בחלחול.

דווקא התיאור שלך על פיתוח אמצעי-הלחימה, ועל העידן המודרני, מצדיק עוד יור תר את הפיתוח שאני מגיע אליו. דווקא מפני שאפשר לשבש את גיוס מערך-המילואים מרמת-הגולן, מבלי לעבור את הקו הסגול, בגלל זה אנחנו צריכים לדאוג שבשלב הפתיחה אנחנו לא נעסוק בלחימה ישר כירור שלי.

כל מצב אפטרטגי נכנס לתוך מיסגרת של נתונים פוליטיים. מפי ריע לי בניתוח שלך שאתה מתייחס אל המצב, שיווצר אחרי חתימת חוזה-השלום, כאילו זה המשך המילחמה מה באמצעים אחרים. ההנחה היסודית צריכה להיות שהשלום ייצור מצב חדש, שיחזיק מעמד, תוך לקיחה בחשבון של אפשרות שזה יתמוטט. השיקול הראשוני הוא שינוי המציאות הפוליטית.

יפה, אז אני מציע לך לפתוח את הספר של שימרון פרס. למה?

מפני שלפעמים הוא כתב דברים חכמים. הוא מסביר ומוזרר שלא להאמין לחווים ולהיט סכמים במיורח התיכון. אין להם שום תוקף ושום ערך, אם אחד הצדדים רוצה להפר או תם.

כך זה בכל מקום בעולם.

בכל מקום. הסכמים כאלה נשארם תקפים כשני תנאים: אם יש לשני הצדדים רצון כן לשמור עליהם, או אם אחד מהצדדים יש לו כוח לתת תימוכין להם. ובכן, אנחנו מכי רים יותר מדי טוב את האוייב שממול, ויודי עם שאף הסכם אחר לא כובד ולא יכובד, כאשר יהיה לו פיתוי להיפטר מהנטע הזר ששמו יהודים, ויכול להיות שמי שתחתם איתו את הסכם-השלום יהיה לו הרצון הכי טוב בעולם. נגיד שהייתם ורפאת שניהם חתמו את זה איתנו, במטרה להשיג שלום אמיתי. יורשיהם, ואפילו הם עצמם, כעבור שנה שנתיים, יראו רגע של חולשה במדינת היהודים, או הם יעשו את הצ'יק כרי לצאת למילחמה.

אני מוכן להמר ולקחת צ'אנסים על כל מיני דברים בחקלאות, בגידול זן לאמוכר, בשיטות-השקיה חדשות ומהפכניות. אני מור כן להמר אפילו בכורסה, דבר שלא משך אוי תי. אבל להמר על החיים של העם שלי, להמר על הבית השלישי? הרי אם אנחנו פעם אחת נדפק במילחמה זה טורפ של העם היהודי, זה לא עוד פעם, בעוד 100 שנה, תקום תנועה ציונית בכל, כוח הציל יכריז על הקמת מדינה כפועם הרביעית.

אף אחד לא יהמר — לא על קיום המדינה. השאלה היא אם ערבי-ביתחון יורידו את ההימור הזה לאפס. האם אפשר לתת להסדרה-השני לום תימוכין. אמרת, ואני מסכים אי-תך, שכל חוזה בין שתי מדינות בניו על זה השני הצדדים מעוניינים לקיים אותו, או שכל צד יוכל להרי תיע את השני מלהפר אותו. אתה מקבל את ההנחה המוקדמת שאי אפשר להבטיח את זה, ועל זה הדי עזת חזקתך. למעשה אתה אומר שלעולם לא יהיה שלום.

אני שואף-שלום מיתצועי. השלום זה לא הקופרדייט של אלה שמתגנדרים בשם השלום, כמו שלום-שכשוו. כמו מחנה-השלום, או אם הם מחנה-השלום ואני ממחרריה מילחמה, דווקא אני, כחילי שלך למילחמות, יודע על חשיבות השלום לא פחות ממה.

מיליון פלסטינים מהארץ יביא לשלום? אני אגיע לזה.

חיילים אמיתיים, למעט כמה מטרופים, לא רוצים מילחמה, כי הם יודעים שממילחמה חוזרים בלי איברים, ומעל מילחמה חוזרים עם חב רים קטועי-איברים ועם אלונקות גונחות, וממילחמה חוזרים ומספילים עיניים ליתור מים ולאמנות ולהורים השכולים. אני לא צריך ללמוד על חשיבות השלום מכמה פיורי פים, שחלק מהם אין להם אפילו מיספר אישי. אני יכול לתת לך שרים שאין להם מיספר אישי. הם מדברים על שלום הרבה מאוד. וכך כן, ההנחה הרביעית היא שלום, וההנחה

ואני אסביר: טרנספר-בהסכמה זה טרנספר שנעשה בין ממשלות, לא האנשים וצים ללכת. שלושה מיליון תורכים ויוונים הוחלפו בשנות ה-20, הם לא רצו לעזוב את הבית את חלקת-ההרדה ואת הזית שלהם.

הם לא גורשו. תהליך טרנספר שנעשה בהסכמה של שתי הממשלות ובתימוכין מלא של חברי-הלאומים.

אחרי שהיתה מילחמה איומה. נכון, גם אצלנו היתה מילחמה איומה.

בואה אחרי החורבן. תבוא ממשלה כזו, כי גם הערבים צריכים את השלום. המיורח התיכון, אם יהיה בו שלום, יהיה אחד האזורים היפים בעולם, יש לו מים, יש לו נפט, יש לו כוח עבודה, יש לו טכנולוגיה יהודית. הוא יכול לשגשג. הוא יכול לפרוח. יום אחד תבוא ממך שלה כזאת ותרצה את זה.

למה היום זה איננו? את זה אני יכול להסביר אבל תבל על הזמן. השליטים לא צריכים את השלום, כי השלום יביא את הקיד מהמיהודים ויגרע את העץ שהם חיים עליו, כי חסר לשליטים אבסולטיים ויכניסו לעמים שלהם את ארעינונות של הדמוקרטיה, של הבחירות, של החופש. אבל השלום יום אחד יבוא.

כשהוא יבוא, נגיד להם: חברים יקרים, התנאי הראשון לשלום שיתכם זה קחו מאיתנו את 1.4 מיליון הערבים, או מה שישאר עד אז מתוך 1.4 מיליון — כי אני לא כונה רק על טרנספר בהסכמה — ובשביל האומות הערבי ביות לקלוט 1.4 מיליון איש זה פחות מאחוז מעמיהם. ממשלת-עיראק חתמה עם ממשלת

הערבית על העברת 1.5 מיליון מצרים מעמק מצרים לירדן, עור לפני מילחמת-שמור נהיה-השנים עם חומייני שאברו בהם חצי מיליון חיילים, ומיליון נכים.

למה? כי היא רק צמאה לכוח-אדם. יש מחקרים מוכחים שעיראק יכולה לקלוט 50 מיליון בנייארם. היום הם לא יכולים לקבל זאת, באספקט לאומי שלהם. הם יבגדו בעניין הערבי ויבגדו בפלסטינים? לא. אבל יום אחד הם ירצו לדבר איתנו שלום, גם לטובתם. אם השלום הוא רק לטובתנו, הוא לא יבוא.

אם זה יקרה בעוד 40 שנה, מה יהיה עם הערבים בינתיים?

חכה, נגיע גם לזה. שכוע לפני שבא סאדאת לירושלים, אף אחד לא האמין שיבוא נשיא לדבר שלום. שבוע אחרי שאדאת היה, אמר מוטה גור, כרמטכ"ל: אל תאמינו לו, זו תוכנית-השעיה, פניו למילחמה. עובדה שבא יום אחד נשיא ערבי לדבר איתנו שלום, כי זה גם לטובתם, ורק בזה אני מאמין. אם לא הייתי מאמין שזה גם לטובתם, אין סיכוי שיהיה שלום ואנחנו נישאר ספרטה ונחיה על החרב, וזה רע מאוד. חוון של ספרטה זה החוון הכי נורא שאני יכול לצפות למדינת ישראל. דווקא כחייל אני לא רוצה ספרטה. לא תבנתי ביוון איך הם רצו את זה.

הטרנספר השני הוא טרנספר-מרצון. מה זה טרנספר-מרצון? זה שהפרט, האיש עצמו, קם ומחליט שהוא מהגר בגלל סיבות כל-כליות, מישפחתיות, חברתיות, הרפתקאות, הוא קם והולך.

החברים שלנו עברו לג'ויורק או ללוס אנג'לס, זה טרנספר-מרצון. בתקופת השיל-טון של חוסיין הגיעו מימדיה-הגירה של הערב בים הפלסטיניים עד ל-60 אלף איש בשנה. 60 אלף איש היו קמים והולכים לאבורדי ולסעודיה וללוב, שלא על-מנת לחזור. לא כאלה שהלכו וחזרו, אלא כאלה שהיגרו לצד מיתות. למה? כי חוסיין נהג בהם מדיניות חכמה מאוד. הוא אמר להם: אין אוניברסיטות ביהודה ושומרון, ואתם רוצים ללמוד, ומוכר שבני-ישיבות רוצים לימודים על-יתכר ניים. תסעו לקאהיר, יש שם אוניברסיטות, תלמדו שם.

אבל הם חזרו. לרא, רבים מהמיכו מסם, חלק חזרו. אני מדבר על אלה שלא חזרו — 60 אלף איש בשנה. חוסיין לא הירשה להקים תעשייה בית-י"ש. כשנכנסנו ליהודה ושומרון מצאנו בית-חרושת לגפרורים של מישפחת אלימצרי מ"ש. שכם. זה הכל.

אנחנו נתנו להם שפע של תעשיות, מומי חים ויועצים והכל, ואנחנו מספקים עבודה ל-140 אלף ערבים מיש"ע. עלינו לנהוג כמדיניות של מאגנט שלילי. זה לגיטימי, חוקי, גם לפי אמנת-ז'נבה. צבא-כיבוש אני לא צריך להקים אוניברסיטות, כי אני גם יודע מה מלמדים בהן, שינאה לציון, את הפרוור קוקים של קנזיציון. ואיך להילחם נגד היהוד

שאלה: בן-גוריון אמר טרנספר? תשובה: הייתי קצין בחטיבת יפתח, שכבשה את לוד ורמלה ב-1948. שאלנו מה לעשות עם הערבים. קיבלנו פקודה לגרש. הבענו תמיהה והקצין, יצחק רבין, אמר שזו הוראה ישירה של דויד בן-גוריון.

החמישית היא שאנחנו רוצים לבנות את המדינה היהודית כמדינה דמוקרטית, מדינה שבה כולם שוויוניות, כולם יכולים לבחור ולהיבחר, אין אדונים ועבדים.

אם מקבלים את חמש ההנחות האלה, אין מנוס אלה להגיע לפיתרון אחר שאומר ומביר מס על שני הדברים הבאים: ארץ-ישראל שייכת לעם ישראל, אין לנו ארץ אחרת, להם יש 22 אחרות...

לעם הפלסטיני? בוודאי, כי הם, אנב, באו הנה מכל מיני מקומות אחרים, והם אומרים בעצמם שהם חלק מהאומה הערבית הגדולה. אותה שפה, אותה דת, אותה לשון, אותה תרבות, אותו אקלים, בבקשה, שיצטרפו אליה.

לפי אותו ההגיון אתה יכול להיגיד גם לאוסטרלים שיצטרפו לאומה הגרמנית.

אני לא יודע. היום אני אומר שהערבים הפלסטיניים, בשביל השלום בינינו ובין מדינות-ערב, וגם למען עצמם, חייבים לצאת מ"שטה-התנגשות, ולא להיות הסיבה והעילה למילחמות.

שמענו את חמש ההנחות. כי מובן שעל כל אחת מהן אפשר להתווכח יום שלם. מה אתה מציע בי פועל? מהו הטרנספר שאתה מציע? ישנם שלושה סוגי טרנספר: טרנספר-כפייה, טרנספר-ברצון וטרנספר-בכפייה, שאי-ננו אלא גירוש. אנו ממליצים רק על השניים הראשונים. טרנספר בהסכמה וטרנספר ברצון.

ולא? למה ולא? וכן למה ולא? וכן וכן וכן? סמיקר-יאה! לרא, רבים מהמיכו מסם, חלק חזרו. אני מדבר על אלה שלא חזרו — 60 אלף איש בשנה. חוסיין לא הירשה להקים תעשייה בית-י"ש. כשנכנסנו ליהודה ושומרון מצאנו בית-חרושת לגפרורים של מישפחת אלימצרי מ"ש. שכם. זה הכל.